

за двѣ свѣтли личности — едната отъ отдавнашното минало, а другата отъ сегашно врѣме Въ този день народната ни църква, а заедно съ нея и цѣлия български народъ почита паметъта на Св. Царь Бориса и празнува имения день на любимата рожба на майка България — Прѣстолонаслѣдника Княза Бориса Търновски.

Св. Царь Борисъ е оня български владѣгель, който около 864 година е покрѣстилъ народа ни, като го е въвелъ въ лоното на православната църква.

Отъ врѣмето на този бѣлѣжитъ царь незачитаната до тогава езическа България. минава въ реда на просвѣтенитѣ християнски държави въ Европа. Той обсебилъ византийскитѣ науки и изкуства, наредилъ училища, построилъ църкви и мѣнастири.

Кроткъ, смиренъ и богобоязливъ, той е билъ винаги голѣмъ ревнителъ за благо на държавата си. Дълбокъ политикъ и уменъ държавенъ глава, той неуклонно вървѣлъ къмъ прѣдначертанитѣ си цѣли. И, наистина на неговото постоянство и неотстъпчивостъ се дължи признаванетоъ въ 870 г. самостоятелността на българската църква отъ Византия, която до тогава бѣше навикнала да гледа на България като на една страна, дѣто гладнитѣ за плячка нейни негодници можеха да намиратъ най-широко прибѣжище.

Накратко казано, царуването на Св. Царь Бориса, което е почти най-великото врѣме на първото българско царство, подготви епохата на Великия Симеона, която се и нарича *златенъ вѣкъ* на това царство.

*
* *

Слѣдъ петстотинъ-годишно робство, слѣдъ потоци кърви, пролѣни при редъ български възстания въ 1875 и 76 години и прѣзъ великата освободителна война въ 1877 г., България се сдоби съ свобода Тя заживѣ свободенъ политически животъ съ свой князь, свое правителство свои закони и наредби. Едно само нѣщо ѝ липсваше — тя нѣмаше своя родна династия . . .

Обаче на 18 Январий 1894 г. надъ българския небосклонъ изгрѣ сѣйна звѣзда — роди се прѣстолонаслѣдника Князь Борисъ Търновски, чедо на великата покойница, незабравимата за цѣлия български народъ княгиня Мария Луиза и на Негово Ц. Височество нашия Господарь.

Н. Ц. Височество Прѣстолонаслѣдникътъ Князь Борисъ Търновски е народната ни гордость. — Той е олицетворение на мечтитѣ и идеалитѣ на младата българска държава. Св. Царь Борисъ, небесниятъ неговъ покровителъ, покрѣсти българитѣ, а Князь Борисъ Търновски ще възроди православната българска династия.